

“Zodra ze mijn stem hoorden, haakten ze af”

In 2014 startte voor Safy Almoslhy de zoektocht naar een huurwoning. Eén jaar eerder kwam hij aan in België, waarna hij verbleef in het opvangcentrum Valkenhof in Overpelt. Hij vond een studio in Borgerhout, maar verloor zijn hart aan de rustige, pittoreske straten van Brugge. Na een zoektocht van 2 jaar, vond hij in 2016 eindelijk een woonst te Brugge. “Mijn leven is helemaal veranderd. Ik ben heel tevreden. De lange zoektocht was heel zwaar voor mij maar nu heb ik een plek waar ik tot rust kan komen.”

Vanaf de eerste ontmoeting met zijn huisbaas voelde het goed. “Hij is flexibel en vriendelijk en we bellen elkaar regelmatig. Hij is de eerste die me een kans gaf.” Voor Safy is het de eerste goede ervaring met een huiseigenaar. Voorheen kwam hij in aanraking met veel eigenaars en immokantoren die van zodra ze zijn stem hoorden, afhaakten. De taal vormde een groot obstakel. De taal leren is volgens Safy dan ook de eerste stap. “Niet de taal van de school, maar de taal van de straat! Het is belangrijk het dialect van de regio waar je zoekt te kennen. Zeker hier in Brugge.”, zegt Safy. “Zo belde ik eens een eigenaar en hij zei: ‘Sorry, ik begrijp je niet. Ik spreek West-Vlaams’...” Naast de taal willen huiseigenaren ook zekerheid over je inkomen. Ze vragen naar je loonfiche van de afgelopen drie maanden en naar een vaste arbeidsovereenkomst. Sommige vragen zelfs naar je vrienden, of je getrouwd of alleenstaand bent, waar je vroeger woonde... Safy vertelt over een voorval waar een huiseigenaar het telefoonnummer van zijn eerste of vorige eigenaar wilde. “Ik zei dat is moeilijk want de vorige eigenaar was mijn moeder.”

Mensen met een migratieachtergrond worden door immokantoren weinig aanvaard als potentiële huurders. De belofte terug te bellen wordt zelden nagekomen. Rechtstreeks contact met de eigenaar werkt beter. Zo vond Safy zijn huidige appartement via Kapaza. Volgens Safy zijn heel weinig immokantoren bereid tot dialoog. “Vaak zijn de eerste gedachten van mensen als ze naar mij kijken slecht. Ze denken dat ik een dief ben of dom ben. Dat is niet waar. Als ze open zouden staan om mij te leren kennen, zouden ze dat inzien. Sommige mensen willen gewoon niet proberen om contact te maken. Nu ben ik dat gewoon, maar het eerste jaar had ik het daar heel moeilijk mee. Ook als ik op het werk iets ‘slim’ doe, vinden mensen dat raar.”

“Misschien is het opstellen van tijdelijke contracten een manier om iets aan de woonproblematiek te doen.”, stelt Safy. “Door kortere periodes van 6 maanden of 1 jaar is de stap voor huiseigenaars om te verhuren aan erkende vluchtelingen kleiner. Daarna kan de huisbaas of het immokantoor de woning komen controleren en beslissen om het contract verder te zetten of stop te zetten. Nu wordt vanaf de eerste dag beslist ‘die zijn slecht’ zonder dat mensen een kans krijgen.”

De impact van de zware zoektocht naar huisvesting valt niet te onderschatten. "Elke dag word je teleurgesteld. Je moet blijven hopen en doorzetten, geloven dat het kleine lichtje in de verte, steeds groter wordt. Ik heb echt moeten vechten om een huis te vinden. Zonder de hulp van anderen zou het me nooit gelukt zijn", aldus Safy. "In het asielcentrum in Overpelt ontmoette ik Anita, een vrijwilligster. Zij en andere vrijwilligers hebben me enorm geholpen. Ik vroeg overal hulp, aan mijn leraren op school, zelfs op straat aan voorbijgangers. Ik moest wel want mijn talenkennis was onvoldoende." De mensen die Safy omringen, gaven hem de kracht om door te zetten. Hij voelt zich gelukkig wanneer hij op bezoek gaat bij zijn vrienden en wanneer hij voor hen kan koken. In Irak werkte hij 10 jaar als kok en leerde hij veel lekkere gerechten maken. Doordat hij niet over een diploma beschikt, is het moeilijk om in België werk te vinden als kok. Zijn grote droom is ooit zelf een restaurant te starten.

Ondertussen vond hij werk bij easypost, een firma gespecialiseerd in postverwerking voor bedrijven. Safy doet zijn werk heel graag en er is een fijn contact tussen zijn collega's. Hij werkt 's nachts en leeft dus vaak in ander ritme. Dat is soms moeilijk. "Sommige dagen voel ik me echt moe. Het is daardoor niet altijd eenvoudig om mijn vrije tijd in te plannen en af te spreken met vrienden. Het bemoeilijkt ook mijn contact met de burens. Ik vertrek als zij thuiskomen en omgekeerd."

Niettemin is Safy trots op de weg die hij aflegde. Na het vinden van een appartement voelde het voor hem alsof een nieuw leven startte. Alles begint bij een (t)huis. "Iemand die op straat leeft, kan zijn leven niet ten volle uitbouwen. Hij kan naar school gaan, maar zijn gedachten zitten niet bij de les maar bij de vraag 'Waar ga ik slapen vandaag?'. Nu ik een eigen plek heb, kan ik plannen maken." Die plannen heeft Safy. Hij wil graag Frans leren en een koksopleiding volgen. Ook zou hij graag een huis kopen of op zoek gaan naar een goedkopere huurwoning. Wat hem bovenal gelukkig stemde dit jaar was het verkrijgen van de Belgische nationaliteit.

Aan huiseigenaren wil hij daarom graag het volgende meegeven: "Jullie willen het beste voor jullie huis. Dat begrijp ik maar bijna iedereen wil van de plek waar hij woont een gezellige thuis maken. Probeer niet één slechte ervaring te cultiveren en door te trekken naar alle erkende vluchtelingen. Geef ook hen kansen." Zijn boodschap aan alle mensen die op zoek zijn naar een woning is: "blijven vechten en doorzetten. Het komt allemaal goed als jullie blijven proberen twee, drie, twintig, honderd keer".